

Stephan Wüst

Mijn Mooiste Gezicht van deze week tref ik in de kroeg waar zijn lief al jaar en dag biertjes tapt voor de gasten. Hij begint te vertellen dat hij in 1957 is geboren aan de verkeerde kant van de IJssel, in De Steeg. Na een half jaar verhuisde hij naar Zutphen en bracht daar de eerste tien jaar van zijn leven door. Toen zijn ouders scheidden, verhuisde hij met zijn moeder en haar nieuwe partner naar Lochem. Hij raakte daar ook, zoals hij zelf zegt, zijn wilde haren kwijt. Een anekdote die hij daarover vertelt, gaat over het feit dat hij de eerste streaker van Lochem was. Tijdens de laatste schooldag na zijn examen liet hij zich voor honderd gulden overhalen om over het dorpsplein in zijn blote kont een rondje te rennen, om er vervolgens op de

brommer vandoor te gaan. De actie haalde de lokale krant met een halve pagina. Ik vroeg hem of zo'n actie hem karakteriseert en daarop bevestigt hij dat. "Ik hou wel van het theatrale", zegt hij. "Van jongs af aan speel ik theater, speelde voor Sinterklaas en deed mee met het jaarlijkse toneel op school".

Toch wist hij destijds niet dat hij hier later zijn brood mee zou verdienen. In zijn familie zaten veel mannen in de verkoop en zo ook hij. Van junior vertegenwoordiger groeide hij door. "In eerste instantie verkocht ik vanuit de auto cornflakes en reed daarmee langs de winkels". Later werkte hij zes jaar voor Zonnatura om vervolgens meer de industriële markt te gaan bedienen. Hij werkte twaalf jaar in de glasverpakking. Op zijn drieënveertigste was hij dat helemaal zat en gooide na een ruzie met zijn baas het roer om. Vanaf dat moment maakte hij van zijn hobby zijn beroep en ging onder andere straattheater maken, inmiddels ruim twintig jaar geleden. Door zijn ervaring en talent ging dat gelijk goed. Al snel speelde hij in de soaps *Onderweg naar morgen* en *Goede Tijden Slechte Tijden*. Dat lukte puur door zich aan te melden bij castingbureaus en audities te doen. Ook ging hij commercials maken voor radio en tv. Nu, op zijn zevenenzestigste jaar bouwt hij dat wat af, maar denkt nog niet aan stoppen. Zo maakt hij nog steeds straattheater. Eén van zijn acts is dat hij met een mobiel toilet de straat op gaat als toiletjuffrouw. Maar hij doet ook zogenaamd regiespel voor bijvoorbeeld begeleiders en verzorgers van mensen met dementie, bij wijze van training. Het meest leuke is de variatie in zijn werk. Het onthouden van de teksten lukt hem nog steeds, al hangt dat af van hoeveel hij drinkt, zegt hij met een knipoog.

Als ik hem vraag naar de liefde bekennt hij me met glanzende ogen nog steeds smoorverliefd te zijn op de vrouw met wie hij inmiddels vijf jaar samen is. Uit eerdere relaties kreeg hij vier kinderen, van wie zijn oudste zoon hetzelfde acteerwerk doet. Als alles kon, zou hij heel graag nog eens in een speelfilm willen meedoen. Maar inmiddels zit hij wat verder weg van Hilversum, waar alles gebeurt en denkt hij dat de kans daarop klein is. Ik vroeg hem naar het grootste dieptepunt in zijn leven. “Dat is altijd de dood”, zegt hij. “Mijn oudste zus is plots overleden op haar dertigste door een noodlottige val. Dat zijn wel de dingen die je bij je blijft dragen”.

De reden dat hij een jaar of twintig geleden weer naar Zutphen verhuisde, is dat hij het een geweldige stad vindt. De stad heeft leuke evenementen, is fantastisch om er te wonen, niet te groot of te druk en telt veel monumentale panden, waar hij van houdt. Zelf kijkt hij vanuit zijn raam op de Bourgonjetoren.

Tot slot zegt hij dat als hij zijn ogen sluit en nog even terug zou kijken, hij een heel mooi leven heeft gehad. Als hij de ellende om zich heen hoort en ziet, vindt hij dat het leven hem toelacht.

De goedlachse man over wie dit verhaal gaat, is Stephan Wüst !